

»Iščite Božje kraljestvo«

PREDSEDNIK GORDON B. HINCKLEY

Upam, da si boste vsi zapomnili, da ste me to nedeljo slišali pričevati, da je to Božje sveto delo.

Ljubljeni bratje in sestre, zahvaljujem se vam za molitve za moje dobro. Sedaj molim za vašo podporo v veri.

Ko pride človek v moja leta, se sem ter tja zamisli nad tem, kaj ga je v življenju vodilo do sedanjega stanja.

Nekaj časa bi rad imel vašo pozornost, na kar bi lahko gledali kot na sebični pristop. Tako bom storil, ker življenje predsednika Cerkev resnično v celoti pripada Cerкви. Zelo malo zasebnosti ima in nobenih skrivnosti. Moj današnji govor bo drugačen

od vseh, kar ste jih slišali na cerkvenih generalnih konferencah.

Prišel je večer mojega življenja. Vsi smo povsem v Gospodovih rokah. Kot jih veliko med vami ve, sem nedavno imel težko operacijo. Prvič v svojih 95. letih sem bil v bolnici kot bolnik. Tega ne priporočam nikomur. Zdravniki mi pravijo, da imam še vedno težave.

Sedaj se približujem 96. rojstnemu dnevu. To priložnost, ki jo še imam, bi rad izkoristil, da bi izrazil hvaležnost za neverjetne Gospodove blagoslove, ki so me obsipali.

V življenju se vsi soočamo z odločitvami; nekatere obljublajo bogastvo in razcvet, druge so manj obetavne. Gospod je z razlogom spremljal in vodil moje odločitve, čeprav to vselej ni bilo očitno.

Spomnim se besed pesmi Roberta Frosta, Neprehojena pot (The Road Not Taken), ki se zaključijo z naslednjimi verzmi:

*V gozdu se je pot razšla in
šel sem po manj ubojeni,*

zato je bilo vse drugače.

(The Poetry of Robert Frost, izdal Edward Connery Lathem, 1969, str. 105)

Pomislim na Gospodove besede: »Iščite [najprej] njegovo kraljestvo in to vam bo navrženo.« (Lk 12:31)

Pred 48. leti sem bil na aprilski konferenci prvič potrjen kot generalna osebnost. Od takrat sem govoril na vsaki cerkveni generalni konferenci. Imel sem veliko več kot dvesto takšnih govorov. Obravnaval sem najrazličnejše teme. Toda pri vseh je prevladovala nit pričevanja o tem velikem delu poslednjih dni.

Stvari pa so se spremenile in se spreminjajo. Moja ljubljena sopotnica me je po 67. letih skupnega življenja pred dvema letoma zapustila. Pogrešam jo bolj, kot lahko povem. Resnično je bila izjemna ženska, s katero sem hodil z roko v roki v popolnem partnerstvu več kot dve tretjini stoletja. Ko se ozrem na svoje življenje, to naredim z veliko mero čudenja in spoštovanja. Za vse dobro, kar se mi je zgodilo, dolgujem svoji dejavnosti v Cerкви.

Zadnjič sem imel priložnost pregledati nezaključen seznam društev in organizacij, ki so mi izkazale spoštovanje, in sicer zaradi moje dejavnosti v Cerкви. Predsedniki Združenih držav, znatno število teh, so prišli v Urad predsedstva Cerkev. V pisarni imam na steni fotografijo, na kateri Mormonovo knjigo dajem predsedniku Ronaldu Reaganu. V knjižni omari imam Predsedniško medaljo svobode, ki mi jo je dal

predsednik Bush. Ob številnih priložnostih sem bil v Beli hiši. Gostil in družil sem se z ministrskimi predsedniki in veleposlaniki številnih narodov, vključno z Margaret Teacher in Haroldom MacMillanom iz Velike Britanije.

Poznal in delal sem z vsemi predsedniki Cerkve od Heberja J. Granta vse do Howarda W. Hunterja. V teh mnogih, mnogih letih sem poznal in imel rad vse generalne osebnosti.

Sedaj se poskušam prebiti skozi vse knjige in artefakte, ki so se mi nabrali z leti. Pri tem sem našel star dnevnik s posameznimi zapisi med letoma 1951 in 1954. Takrat sem bil svetovalec v svojem predsedstvu okoliša in me še niso poklicali za generalno osebnost.

Ko sem bral ta stari dnevnik, sem se hvaležno spominjal, kako sem po Božji dobroti zelo osebno in dobro spoznal vse Prvo predsedstvo in člane zbora dvanajsterih. Takšne priložnosti sedaj ne bo mogel imeti nihče, ker je Cerkev precej večja.

Dnevnik vsebuje zapise, kot je naslednji:

»11. marec 1953 — Predsednik McKay se je z menoj pogovarjal o programu aprilske konference za predsednike misijonov.«

»Četrtek, 19. marec — Joseph Fielding Smith me je prosil, naj enega od bratov prosim, naj ponazori vodenje sobotnega večernega dela misijonarskih konferenc... Mislim, da bi za to moral poskrbeti Spencer Kimball ali Mark E. Peterson.«

»Četrtek, 26. marec — Predsednik McKay je povedal zanimivo

zgodbo. Rekel je: 'Kmet je imel velik kos zemlje. Ko se je postaral, ga ni mogel več obdelovati. V družini je imel fante. Sklical jih je okrog sebe in jim rekel, da bodo morali oni nositi breme. Oče je začel počivati. Nekega dne pa se je odpravil na polje. Fantje so mu rekli, naj gre nazaj, da ne potrebujejo njegove pomoči. Dejal je: »Moja senca na tej kmetiji je vredna več kot delo vseh vas.' Predsednik McKay je rekel, da je oče v zgodbi predstavljal predsednika Stephena L. Richardsa, ki je bil bolan, čigar prispevek in prijateljstvo je predsednik McKay visoko cenil.«

»Petek, 3. april 1953 — Od 9.00 do 15.30 sem bil na sestanku v templju z generalnimi osebnostmi in predsedniki misijonov. Govorilo je več kot trideset predsednikov misijonov. Vsi hočejo več misijonarjev. Vsi dobro napredujejo.«

»Torek, 14. april — Predsednik Richards v pisarni; imel prijeten sestanek z njim. Videti je utrujen in šibak. Čutim, da ga je Gospod ohranil zaradi pomembnega razloga.«

»Ponedeljek, 20. april 1953 — Imel zanimiv sestanek s Henryjem D. Moylom iz zbora dvanajstih apostolov.«

»15 julij 1953 — Albert E. Bowen, član zbora dvanajsterih, je po več kot letu hude bolezni umrl. Še en prijatelj, ki ga ni več... Zelo dobro sem ga spoznal. Bil je moder in stanoviten mož. Nisi ga mogel priganjati in nikoli se mu ni mudilo. Skrajno preudaren — človek izjemne modrosti, človek velike in preproste vere. Stare modre glave odhajajo. Bili

so moji prijatelji. V svojem kratkem času sem videl prihajati in odhajati številne velike može Cerkve. Z večino od njih sem delal in jih poznal osebno. Čas na svoj način briše spomin nanje. Še pet let in imena, kot so Merrill, Widtsoe, Bowen — vsi močne osebnosti — bodo vsi razen redkih pozabili. Človek mora vsak dan najti zadovoljstvo v svojem delu, mora spoznati, da se ga bo morda spominjala njegova družina, da je pomemben za Gospoda, sicer pa bo njegov spomenik med prihodnjimi rodovi majhen.«

Tako je to. To branje je bilo le kot ponazoritev izjemnih poznanstev, ki sem jih imel kot mlad moški s člani Prvega predsedstva in zbora dvanajsterih.

V teh letih sem prav tako hodil med obubožanimi in revnimi Zemlje in jim prinašal svojo ljubezen, skrb in vero. Družil sem se s privilegiranimi in pomembnimi možmi in ženskami z raznih delov Zemlje. Upam, da se je zaradi teh srečanj kaj spremenilo.

Ko sem bil mladenič, komaj enajstletni fant, sem prejel patriarhalni blagoslov od moža, ki ga nisem videl nikdar prej in nikdar po tem. To je izjemen dokument, preroški dokument. Je osebne narave in ne bom vam veliko bral iz njega. Vendar vsebuje naslednjo izjavo: »Narodi sveta bodo slišali tvoj glas in bodo prišli k spoznanju resnice zaradi čudovitega pričevanja, ki ga boš razglašal.«

Ko sem bil po misijonu v Angliji razrešen, sem na kratko obiskal Evropo. Pričeval sem v Londonu,

to storil v Berlinu in spet v Parizu, kasneje v Washingtonu D.C. Rekel sem si, da sem pričeval v velikih glavnih mestih sveta in izpolnil ta del blagoslova.

Izkazalo se je, da je to le kaplja v morje. Odtlej sem svoj glas povzdignil na vsaki celini, v majhnih in velikih mestih, vse od severa do juga, vzhoda in zahoda po tem širnem svetu — od Cape Towna do Stockholma, od Moskve do Tokyja do Montreala, v vsakem velikem glavnem mestu sveta. Vse to je čudež.

Lansko leto sem člane Cerkve po svetu prosil, naj ponovno preberejo Mormonovo knjigo. Na tisoče, celo na deset tisoče se jih je odzvalo in sprejelo izziv. Prerok Joseph Smith je leta 1841 dejal: »Bratom sem povedal, da je Mormonova knjiga najprilnejša od vseh knjig na Zemlji in da je sklepnik naše vere in da se bo človek s spolnjevanjem njenih naukov z Bogom zblížal bolj kot preko katere koli druge knjige.« (*History of the Church*, 4:461)

Ker sprejemam resnico te izjave, mislim, da se je v ljudeh v Cerkvi zgodilo nekaj izjemnega. Mormonovo knjigo smo jih lahko videli brati na avtobusu, med kosilom, v čakalnici pri zdravniku in v številnih drugih situacijah. Verjamem, da smo se zaradi branja te knjige z Bogom zblížali.

Lanski december sem s številnimi med vami imel privilegij, da sem počastil 200. obletnico rojstva preroka Josepha Smitha. S starešino Ballardom sem bil v prerokovem rojstnem kraju v Vermontu, medtem ko je bilo to veliko Konferenčno središče napolnjeno s svetimi iz poslednjih dni, satelitsko predvajanje pa je besedo poneslo po svetu kot izraz spoštovanja ljubljenu preroku poslednjih dni.

In tako bi lahko nadaljeval. Ponovno se opravičujem, če sem govoril v osebnem tonu. Vendar sem to storil le kot izraz hvaležnosti Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, ker se mi je vse to zgodilo zato, ker me je Gospod postavil na to mesto. V srcu čutim veliko hvaležnost in ljubezen.

Naj ponovim:

*V gozdu se je pot razšla in
šel sem po manj ubojeni,
zato je bilo vse drugače.*

Upam, da na to, kar sem rekel, ne boste gledali kot na osmrtnico. Sam se veselim priložnosti, da vam bom spet govoril oktobra.

Naj zaključim, upam torej, da si boste vsi zapomnili, da ste me to nedeljo slišali pričevati, da je to Božje delo. Videnje, ki ga je imel prerok

Joseph Smith v gozdičku v Palmyri, ni bilo plod domišljije. Bilo je resnično. Zgodilo se je pri belem dnevu. Dečku sta spregovorila tako Oče kot Sin. Videl ju je stati nad seboj v zraku. Slišal je njun glas. Prisluhnil je njunemu navodilu.

Oče, véliki Bog stvarstva, je predstavil vstalega Gospoda stvarstva. Prvič v zapisani zgodovini sta se tako Oče kot Sin prikazala skupaj, da sta odgrnila zavese in začela poslednje in zadnje razdobje, razdobje polnosti časov.

Mormonova knjiga je vse, kar trdi, da je — delo, ki so ga zapisovali preroki, ki so živeli pred davnim časom in katerih besede so bile obelodanjene, da bi »prepričala Jude in Nejudе, da Jezus je Kristus, večni Bog, ki se razkrije vsem narodom« (Mormonova knjiga, naslovna stran).

Duhovništvo je bilo obnovljeno po rokah Janeza Krstnika in Petra, Jakoba in Janeza. V tej Cerkvi se izvajajo vsi ključi in polnomočja, ki se nanašajo na večno življenje.

Joseph Smith je bil in je prerok, veliki prerok tega razdobja. Ta Cerkev, ki nosi Odrešenikovo ime, je prava.

Vsakemu posebej puščam svoje pričevanje in ljubezen, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

NAVODILA ZA »POUČEVANJE ZA NAŠ ČAS«

Naslednji podatki za četrto nedeljo za lekcije pri Melkizedekovem duhovništvu in Društvu za pomoč zamenjajte s tistimi v navodilih Podatki za učni letni načrt za voditelje Duhovništva in pomožnih organizacij za obdobje od 2005 do 2008.

Sestanke Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč vsako četrto nedeljo še nadalje posvečajte »Poučevanju za naš čas«.

Z novembrom 2004 bodo vse lekcije »Poučevanja za naš čas« iz sporočil Prvega predsedstva in obiskujočega poučevanja. Vse, ki prihajajo na lekcijo četrto nedeljo v mesecu, se spodbuja, naj preučijo nedavna sporočila in jih prinesejo v razred.